

האשמותיו בשפה האנגלית בהסתמכו על אי-ידיעה מספקת של הלשון העברית.

דרכה של תעודת יושר

"כל מי שבדיו מכתב שעדיין לא עבר צנזורה, מתבקש למסור מיד", הכריז פקיד ה'מכס' שערך בדיקה שיגרנית בין כורסות ה'נוסעים' באירון אל'על, שעמד לצאת באי-שון לילה משדה התעופה לוד לרומא. צעיר רח, הסביר: "קופאי המכס, מסר לי אותה לאחר ביקורת הנוסעים". הצעיר שפתח את המעטפה לאחר המראת האוירון, גילה בה תעודת יושר, שנועדה לקונסול האמריקאי ברומא, והמעידה ש"נחום אבירם מתלאביב, הוא אדם ישר, נקי מעבר פלילי". התעודה היתה חתומה בידי קצין משטרת ישראל שרוני.

נאשם פטר שטיין
שלושה הרוגים

שרגא מן 26, היה נבון למדי נוכח הקצין החוקר במטה המשטרה לאחר שמומחה קבע שהמכתב הודפס על מכונית הכתיבה שנמצאה בחדרו. התברר שנחום אבירם הוא ידידו ש'ניסה פעמים מספר לזכות בויות כניסה ל'ארצות-הברית, לא הצליח בגלל עברו (שלוש ארשעות בתי-דין) שבגללו סרבת משטרת ישראל להעניק לו תעודת יושר. כאשר יצא לגוסט מול ברומא וצירף אליו את כלתו נכשל גם שם. התקלה: הקונסול האמריקאי תבע הוכחה לישרותו של אבירם, אך הקוני-סול הישראלי ברומא סירב לאשר זאת. אולם לוא גם הגיעה התעודה לרומא לא היתה בעלת ערך: במשטרת ישראל לא משרת קצין בשם שרוני.

מספיק שותיים בתל-אונד

שעבאן אבר'עמרא, רחב-חזה וקצר-קומה, ערבי לילי יפו בן 43, פתח את דלת חדרו בביתו היפואי, האוין בחשאי למתרחש ב'מרתף שמתחת לחדר המדרגות. "אללה אכ' בר!" הפליט כשהגיע לאוניו רישורש קל. אחר סגר את הדלת בדפיקה, זינק החוצה, אך כמוכה רעם לעבר תחנת המשטרה ביפו. לאחר שבילה שנתיים בכלא תל-מונד, ב'אשמת מעשים מגונים, החליט: "יותר אינו רוצה עסקים עם המשטרה." כשהוא נושם בכבודו, סיפר לקצין התורן, שאחמד אבר' ויד, שכנו בן ה-23, שוב הכריח חשיו ו'אופיום לחדר המדרגות שלו. בניית המש' טרה, שיצאה לביתו של שעבאן, סיפר ל'שוטרים ששכנו נשלח בלויית אשתו רעולת-הפנים כמתנדב מצרי כדי להלחם ביהודים. לאחר שחרב ביתו בקרבות יפו, שכר ממנו חדר, ומאז עוסק לדברי שעבאן, בחברתה של סמים משכרים ותמנונות בחורות עיוור, מות, שהעביר מן הספינות שהוא עובד עלי-הן כספן.

במקום חשיש, אופיום ותמנונות עירומות, גילתה המשטרה במחסן תריסר פצצות, עש' רות פתילי פיצוץ. ארגו כדורים חיים ועש' רות מחטיות ססן. לאחר שחבלן המשטרה העביר את הנשק למכונית ושני שוטרים את אחמד לתחנת המשטרה, אמר אחמד: "אור' גי, הנשק לא שלי, הוא של בעל הבית, בחיאת אללה."

אמר שעבאן: "אממא מג'ונן, אם היה שלי הייתי אומר למשטרה? שנתיים תל-מונד מספיק, יא שייך!"

ארנקי נעלם! השתדל לעמוד בקרבת האל-מוני בצפונות להוכחות. אולם הגבר גבת-הקומה לא עשה כל ניסיון כזה, המשיך לע'מוד בתורים השונים בהקפידו על כך שיע'מוד מאחורי נשים עד שאחדות מהן העירו לו על הקירבה היתירה והוא נרתע. אחר ש'תלונות הנשים חזרו ונישנו, ניגשו אליו נציגי החוק, וזיהו את עצמם, עצרוהו.

ליאופולד בצלאל, פועל בן 36 ממשמר ה'שבעה, הכחיש את האשמות השוטרים, הסביר שהסתובב בתחנה כיון שחבר שעמד להיפגש עמו לא הופיע והוא נע מתוך עצבנות ממקום למקום. אם נגז במישהי לא היתה לו כל כוונה זדונית, טען בצלאל. לעדות-יתר הור'סיף: סוף, סוף, אני נשוי ואב לילד. השופט אלעזר זליקסון, לפניו הובא בצל-אל, ראה את עדויות השוטרים כמערפלות ביותר, זיכה את הנאשם מהאשמת מעשה

ממסכות אחרות. באחד מימות הגשם הפתיעו שוטרים שפרצו לחדרו של יעקב אותו ואת נערותו, הוציאו מתחת למזונו אק'דח ומספר כדורים. לדברי יעקב התקשרה אמו עם המשטרה, הודיעה על מחבוא נשק בביתו מתוך כוונה להביא למעצרו של יעקב. כוונתה: מוטב לבנה לשבת בבית-הסוהר מאשר לשאת נערה יהודיה. סיים יעקב את עדותו: "אני לא אחתר, אנו אוהבים אחד את השני ונתחתן למרות הכל!"

התובע, אליעזר לייבסון, חקר גם את חב'רתו היפהפיה של יעקב, שאישרה את עדותו והסבירה כי גם הוריה אינם שבעים רצון מאהבתה לפועל הארמני. הודעתו של התובע כי ליעקב עבר פלילי לא השפיעה על הנערה שהסבירה כי הדבר ידוע לה. לדעתה יסתדר הכל לאחר שינשאו זה לזאת.

לשאלותיו זורעות-המבוכה של התובע ל'סיבת הימצאה בחדרו של יעקב, שעה שאינו נשואה לו, היתה לעדה תשובה ברורה: "אנחנו אוהבים!"

לשאלה השנייה של התובע, מדוע לא גילו את האמת בפני המשטרה שעה שנעצרו, היר'תה לחברת-יעקב תשובה מתקבלת על הד'עת: כאשר הובאו לתחנת המשטרה התברר להם שהשוטר שרשם את עדותם מכירם מ'מסיבות אחרות והם ביכרו לא לספר לו את האמת. המסיבות בהם נפגשו עם אותו שו'טר: הסלת כוסות מספר בראשו מידיה של הצעירה בזמן קטטה כהפה יפואי.

השופט קסאן לא רצה לחרוץ את גורל הנאשבים בהיסח הדעת, החליט לברר את התנהגותה של החתונת לעתיד ביתר דיוק, דחה את השמעת פסק-הדין.

סופה של חתונת

זילייט וגי'אן היתה אמה של קלרה. קלרה היא אשתו של יצחק נוגסי. יצחק נוגסי היה, לפיכך, חתנה של זילייט וגי'אן. עד לפני זמן קצר היה זה המשולש המפורסם ביותר בשכונת סחנה דרושית, יפו. נראה היה ש'יצחק נוגסי בן ה-64, סבר שחתונתו הוקנה (73), הורסת לו את חיי המשפחה, לכן ניסה, בכל הזדמנות, לסלקה מהבית, ואם גם ב'צערות בלבד, שהיו אוספות סביב ביתו קהל גדול של חובבי מריבות משפחתיות.

הצופים היו נהנים למראה יצחק המצביע על הבית שממול לביתו וצועק לעומת מחתו: "הסתלקי מכאן, צאי החוצה למושב הזק'נים!" בפעם האחרונה כשניסה לגרשה אל מושב הזקנים, הגיבה זילייט הזקנה, המטי'רה על ראש נוגסי קללות נמרצות. נוגסי הרים אבן, השליכה על חמתו, פצעה בפניה שהובו דם. השכנים שוכחו במקום כתמיד, השיבו את רוחה וניקו את פצעה. כאשר הכניסוה לתוך הבית, דחפה את האוחזים בה, פינתה לעצמה דרך, נשאה את ראשה בגאווה ויצאה החוצה כשהיא מסבירה: "לא רוצה לשבת בבית הזה!"

היא יצאה אל רצועת החול שממול הבית, התישבה על אחת האבנים הגבוהות ובכתה. לפתע צנחה ארצה ונפלה אינ'אונים. כשה'רופא, שהוזעק למקום, קבע שזילייט וגי'אן שבקה חיים לכל חי, פרצו השכנים בזעם רב לביתו של יצחק נוגסי, רצו לערוך בו משפט לינץ. אך הרופא הרגיע את ההמון המסת'ער: "זילייט נפחה את שמתה אחר שבסך לבה." במשטרה נשבע נוגסי, למרות שלא נראה כמתאבל על חמתו הזקנה, בחייו: "לא התכוונתי להרוג אותה."

משפט

לא כדאי להתעצבן

סמל משטרה ושוטר לבושים אורחית הס'תובבו בתחנת האוטובוסים המרכזית, תל-אביב, פקחו עין על התורים הארוכים שהת'פתלו ליד כל מכונית. תפקידם היה להגן על הנוסעים מפני כייסים. מדי יום נרשמה תלונה אחת או שתיים על גניבת כיס בתחנת המרכזית, מקום שעומדי-תורים מיוגעים נות'נים ליד זרה לחטט בכיסיהם בקלות-ייתר.

בשעה ארבע, כאשר הדוחק היה כה גדול עד שהסמל והשוטר היו נאלצים להחזיק איש ברעהו כשרצו להחליף מלים מספר, הר'גיש הסמל בגבר גבה-קומה שהסתובב בין התורים ללא הרף, בלי שיעצור באחד מהם ליותר מחוקת מספר. הסמל והשוטר תחלו מתבוננים בתנועותיו של האלמוני, ובמיוחד בתנועות ידיו, כדי להקפיד על כך שלא תנו'חנה בכיס זולתו.

האלמוני התקרב לתור לאוטובוס מספר 5, ניצב מאחורי גברת בעלת מידות, דרך על מקומו דקות מספר, עבר לתור אחר. הסמל, שרצה למנוע את הצווחה המוכרת "וי לי.

זרובה על המושב שמאחוריו, העבירו אל חבריו החקוקים בצירוף ארבעה שקי לחם ומיכל מים, שעליו התנפלו המטיילים הצמ'אים. ואילו על הלחם אמרו בגבורה: "החזר אותו לתלאביב בצירוף נקוץ-הרגל, האנשים שם רעבים מדי."

כעבור ימים אחדים, נחת הפרימוס של שתקאי בשדה-התעופה של אילת משהתקרב הטייס למסעדת השק'ס, בקצו ממנו קילות צוהלים. 100 מטיילי הערבה סעדו את לבם בארוחה דשנה ובירה קרה.

קיצוב

תשעה רוכבים על סוס

בין שאר תפקידיה של מזכירות עיריית חיפה היא גם דואגת להספקת מספוא לבעלי-החי של תושביה. כל המחזיק בעל-חי בביתו חייב להודיע על כך למזכירות. הנותנת לו אישור והקצבה של מספוא במחיר הרשמי. בין הבקשות הרבות להקצבה הגיעה לעיר'רית חיפה גם בקשתו של מזרחי, תושב שכר'נת חואדי רושמייה, בעל סוס ועגלה. המזכירות כינה בבקשה, בדקה את העובדות, אישרה הקצבה של מספוא. יחד עם בקשה זו הגיעו גם עשרות בקשות נוספות מוגשות עלי-ידי אנשים שאף הם שמם מזרחי. הפקידים אישרו את הבקשות כי שם זה הוא אחד השכיחים ביותר בעדות המזרה.

עד אשר שם אחד המזכירים לב לעובדה כי לתשעה מבין המזרחים כותבי הבקשות היה סוס אחד בלבד, ושהם היו כולם תושבי ואדי רושמייה. הוא התעניין בדבר, הזמין את כל תשעת המבקשים לבוא בעת ובצוונה אחת לעירייה. בשעה הקבועה הופיע זקן בתי צר העירייה כשהוא מוביל סוס ועגלה. "שמי מזרחי, וזה הסוס שלי", הוא הודיע.

הפקיד חיכה שיופיעו יתר תשעה המזרחים. אולם לשוא.

כשראה הזקן כי אין הפקיד נותן לו לעזוב עד אשר יופיעו שאר המזרחים פנה אליו: "לא כדאי לך לחכות אדוני. לא יבוא שום מזרחי אחר. אני קיבלתי את כל תשע ההיר'מנות."

"ומה עם כל שאר הסוסים?" שאל הפקיד העיקש.

תובע מאיר נציה
שלוש אצבעות

"אתה לא מבין?" ענה הזקן. "אין יותר סוסים. כל הסוסים נכתבו על הסוס הזה. ה'בנים שלי כתבו אותם."

דרכי חיים

"אנחנו אוהבים!"

"אמי רצתה שאסר ולכן תחבה לי אקדח מתחת למזרון!" הכריז יעקב גרגורסיאן, פועל יפואי בן 21 שעה שהובא לדין באשמת נשיאת כלי-ירייה ללא רשיון.

בהתייצבו על דוכן העדים גולל יעקב ה'ארמני בפני השופט שלום קסאן את פרשת אהבתו שהביאה, לדעתו, למעצרו. "אמי אי'נה רוצה באהבתי לבחורה יהודיה", סיפר יעקב על נערותו היהודיה עמה הוא חבר זה שנה למורת-רוחה של אמו הרוצה להשיאו לנערה נוצרית.

אם יעקב השיחה בכך שהוא וחברתו נפ'גשים בחדרו ביפו, חיפשה תחבולה כדי ל'הפריד ביניהם. יעקב סווען שלפי עצת אחד מקרובי המשפחה רכשה אמו אקדח וכדורים סמננים מתחת למזרון מלתו.